

2004. etc.

2018 APR 09.

Fővárosi Ítéltábla
8.Pf.21.212/2017/6.

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 9.	
FŐLAJSTRONSZÁM KEZDŐIRATON:	
Postán / Gyűjtőlábon / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2018 -03- 1 9
PÉLDÁNY:	IV.
MELLÉKLET:	KÖZTÜK:
FŐLAJSTRONSZÁM: UTÓIRATON:	20229/13

A Fővárosi Ítéltábla dr. Tomori Pál által képviselt Előadóművészi Jogvédő Iroda Egyesület (1068 Budapest, Városligeti fasor 38.) felperesnek, az SBGK Ügyvédi Iroda (1062 Budapest, Andrassy út 113., ügyintéző: dr. Szamosi Katalin ügyvéd) által képviselt Blogmusik SAS (12 Rue d'Athenes, 75009 Paris, Franciaország) alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. július 4. napján kelt, 1.P.26.229/2013/54. sorszám alatt meghozott, 55. és 57. sorszám alatt kijavított részítélete ellen az alperes 58. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét részben megváltoztatja és az adatszolgáltatás teljesítési határidejét 45 napban határozza meg, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (Húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A részítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság részítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette az előadóművészek szerzői joggal szomszédos jogait azzal, hogy 2012. október 1. napjától Magyarországon a hangfelvételben rögzített előadásokat oly módon tette a nyilvánosság számára hozzáférhetővé, hogy a hozzáférés helyét és idejét a nyilvánosság tagjai egyénileg választhatják meg, azonban ezen tevékenységhez a felperestől előzetes engedélyt nem kért, a felperes mindenkor hatályos díjszabása szerinti adatokat nem közölte és az előadóművészi jogdíjat nem fizette meg a felperes részére.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül az általa működtetett Deezer zeneszolgáltatási platformon 2012. október 1. napjától közölje az alábbi adatokat: az első oszlopban feltüntetve, hogy 2012. október 1. napján, majd minden hónap első napján az előfizetők száma mekkora volt, ezt havi bontásban a további hónapokra is adja meg, a második oszlopban tüntesse fel, hogy az előfizetésből mekkora havi bevétele származott nettó összegben, a harmadik oszlopban tüntesse fel azt, hogy az alperesi repertoárban adott hónap első napján hány darab hangfelvétel volt hozzáférhető az előfizetők számára, továbbá az alperes szolgáltatson adatot negyedéves bontásban, megjelölve a hozzáférhetővé tett hangfelvételek esetén a vezető előadóművészek nevét, a hangfelvétel címét, a kiadó nevét és a kiadás évét.

Az elsőfokú bíróság végül arra kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül jelentse meg a www.muvesz-vilag.hu honlapon és a www.mztesz.hu honlapon 10 munkanapon keresztül azzal, hogy a megjelentetés díjtalan.

A részítélet tényállása szerint a felperes az előadóművészeknek a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala által nyilvántartásba vett közös jogkezelő szervezete, tevékenysége kiterjed többek között a rögzített előadások felhasználásának engedélyezésére. Az előadóművészek hangfelvételei tekintetében a hozzáférhetővé tétel jogát a felperes gyakorolja, az online jogok vonatkozásában pedig kiterjesztett hatályú közös jogkezelést végez. A lehívásos nyilvánossághoz közvetítés tárgyában 2001 óta évente megállapítja és a hivatalos értesítőben meghirdeti a felhasználás után fizetendő díjat és a felhasználás egyéb feltételeit (a továbbiakban: díjszabás).

Az alperes 2006-ban Franciaországban alakult gazdasági társaság, amely tárgyalásokat kezdeményezett a zeneszolgáltatási ágazat legfontosabb szereplőivel annak érdekében, hogy szolgáltatása kizárólag legális platformként működjön, mely révén az összes zenét szerető hozzáférhet a zenéhez anélkül, hogy az előadói jogok csorbulnának. 2009 novemberében Franciaországban a Deezer Premium és a Deezer Premium Plus csomagokkal a zenehallgatók széles körét megcélzó szolgáltatást nyújtott. Előbb a négy legjelentősebb lemezkiadóval, majd további, a világ minden részén működő 2000 független kiadóval és szerzői jogokat kezelő társasággal ún. „digital audio forgalmazási szerződés” elnevezésű megállapodásokat kötött, majd 2011 decemberében 5 kontinensen, több mint 160 országban elindította a világ első, világszerte elérhető, hirdetés támogatott zenei szolgáltatását. Az alperes által nyújtott szolgáltatás nemzetközi zenei streaming szolgáltatás. Az alperes a deezer.com internetes oldalon 2012 októbere óta tesz hozzáférhetővé Magyarországon hangfelvételben rögzített előadásokat a nyilvánosság számára oly módon, hogy a hozzáférés helyét és idejét a nyilvánosság tagjai egyénileg választhatják meg. Az alperes magyarországi tevékenysége kapcsán a szerzők közös jogkezelését ellátó Artisjus-tól engedélyt szerzett be, ugyanakkor az előadóművészek tekintetében a felperestől engedélyt nem kért és részére adatokat nem szolgáltatott.

A felperes pontosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes jogsértést követett el azzal, hogy 2012. október 1. napjától Magyarországon a hangfelvételben rögzített előadásokat oly módon tette a nyilvánosság számára hozzáférhetővé, hogy a hozzáférés helyét és idejét a nyilvánosság tagjai egyénileg választhatják meg, azonban ezen tevékenységhez a felperestől előzetes engedélyt nem kért, a felperes mindenkor hatályos díjszabása szerinti adatokat nem közölte és az előadóművészi jogdíjat nem fizette meg a felperes részére. Kérte az alperes kötelezését az ítélet rendelkező részének közzétételére oly módon, hogy az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül jelentesse meg a www.muvesz-vilag.hu honlapon és a www.mztesz.hu honlapon 10 munkanapon keresztül azzal, hogy a megjelentetés díjtalan. Emellett adatközlésre is kérte az alperes kötelezését 2012. október 1. napjától az ítélethozatalig tartó időszakra nézve. A fentiekén túl a felperes mindenkor hatályos díjszabása szerinti előadóművészi díjak megfizetésére is kérte az alperest kötelezni. Ennek összegét jogfenntartással 1.000.000 forintban jelölte meg azzal, hogy annak pontos összege nem állapítható meg addig, amíg az alperes nem teljesíti a hatályos díjszabás szerinti adatszolgáltatási kötelezettségét.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a felperes közös jogkezelő tevékenységének a legitimációja az alperes által nyújtott szolgáltatásokra kiterjedne. Álláspontja szerint a szerzői jogról szóló törvény azon rendelkezése, amelyre a felperes a keresetét alapította, ellentétes az általános polgári jogelvekkel. Mivel a felperes a világ összes előadóművészt képviseli, ezért az alperes előadása értelmében részletes angol nyelvű tájékoztatásnak kellett volna szerepelnie a honlapján, amelyből kiderülnek a magyar szerzői jog által biztosított opt-out rendszer szabályai. A részletes tájékoztatás elmaradása azonban joggal való visszaélésnek tekinthető. Arra is hivatkozott az alperes, hogy a felperes a díjszabásának kialakítása során nem vette figyelembe a streaming szolgáltatás, mint új technológia sajátosságait, a felperes díjtáblázatai szerinti jogdíjfizetés pedig ellehetetlenítené az alperes magyarországi tevékenységét. Állította az alperes, hogy az a fajta szolgáltatás, amit nyújt, nem illeszkedik a felperesi díjtáblázatba. Arra is hivatkozott, hogy a felperes adatszolgáltatásra irányuló kérelme túlzó, a felperes az összes műről igényel adatszolgáltatást, ami nagyságrendileg 30 millió zeneszámot jelent, ezért azt teljesíteni lehetetlen. Az elégtételadás körében az ítéleti rendelkezés közzététele sérti az alperes személyiségi jogait és piaci helyzetét, az még pervesztesség esetén is méltánytalan. Álláspontja szerint az általa közzétett zeneművek előadói jogosultak voltak kizárólagosan maguk érvényesíteni előadóművészi tevékenységükkel kapcsolatos jogait, mégpedig olyan módon, hogy a nagy kiadókkal megállapodást kötöttek.

A Fővárosi Törvényszék 2016. április 8-án kelt 4.P.26.229/2013/34. számú részítéletében megállapította az alperesi jogsértést, amit a felperes a keresetében akkor még nem nevesített, erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a 8.Pf.21.080/2016/7. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Az újabb eljárásban a felperes a keresetét pontosította és a jogsértés megállapítását is kérte.

Az elsőfokú bíróság a jelen eljárásban felülbírált 1.P.26.229/2013/54. sorszámú, 2017. július 4-én kelt részítéletével a kereset elbírált részét megalapozottnak találta. Határozatát a a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 16. § (1) és (5) bekezdésére, 27. § (3) bekezdésére, 73. § (1) bekezdés e) pontjára, 74. § (2) bekezdésére, 85. §-ára, 86. § (1) és (2) bekezdésére, 87. § (1) és (3) bekezdésére, 88. § (1) és (3) bekezdésére, 90. § (1) bekezdésére, 94. § (1) bekezdés a), c), d) és e) pontjára, 99. §-ára, a Kjkt. 8. §-ára, 9. § (1) bekezdésére, 17. § (1) bekezdésére, 18. § (1) bekezdésére, 33. § (2) bekezdésére, 57. § (1)-(2) bekezdésére, 58. § (1)-(3) bekezdéseire, 59. § (1) bekezdésére, 156. § (1)-(3) bekezdéseire, valamint a közös jogkezelő szervezetek nyilvántartására, felügyeletére, felügyeleti díjára, valamint e szervezetek nyilvántartásával, felügyeletével és díjszabásának jóváhagyásával kapcsolatos eljárásokban az elektronikus úton történő kapcsolattartásra vonatkozó részletes szabályokról szóló 307/2011. (XII.23.) Korm. rendelet 3. § (6) bekezdésére és a Pp. 213. § (2) és (3) bekezdésére alapította.

Megállapította, hogy az alperes azzal, hogy a deezer.com oldalon hangfelvételben rögzített előadásokat tesz a nyilvánosság számára hozzáférhetővé oly módon, hogy a hozzáférés helyét és idejét a nyilvánosság tagjai egyénileg választhatják meg, az Szt. 73. § (1) bekezdés e) pontja szerint minősülő tevékenységet végez.

Az alperes vitatása ellenére fennállónak látta a felperes keresetőségi jogát mind általánosságban, mind pedig a perbe vitt igény érvényesítése terén. Ez utóbbi tekintetében kifejtette, hogy az alperes – hivatkozásával ellentétben – sem a hangfelvétel előállítók, sem az előadóművészek részére teljesített díjfizetéssel nem mentesül az Szt.-ben felsorolt jogkövetkezmények alól. Önmagában a fizetés ténye ugyanis jelen per mikénti elbírálására nem hat ki, relevanciával az bírna, amennyiben az alperes igazolná, hogy ezen előadóművészek megfelelően tiltakoztak a közös jogkezelés ellen, erre azonban nem vitásan nem került sor.

Joggal való visszaélést az alperes hivatkozása ellenére nem látott megállapíthatónak az angol nyelvű tájékoztatás honlapon történő megjelentetésének hiányára alapítva, mivel a felperes semmivel sem támasztotta alá, hogy a felperes valamely jogszabályban biztosított jogával visszaélne.

Az elégtételadásra irányuló kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság nem találta eltúlzottnak a jogsértés elhúzódo jellegére tekintettel utalva arra is, hogy az elégtételadás fóruma a Művészeti Szakszervezetek Szövetségének honlapja és a Magyar Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezetének honlapja, ami szűkebb körű, kifejezetten a szakmai nyilvánosság számára szól. Súlytalannak ítélte az alperes adatszolgáltatás körében kifejtett védekezését, mert a peradatok szerint az alperes rendelkezésére áll az a részletes, digitális katalógus, amiből a hallgatók is válogathatnak, és ez az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az adatszolgáltatás alapjául szolgálhat.

Nem látta teljesíthetőnek az alperes Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala megkeresésére irányuló bizonyítási indítványát, mert álláspontja szerint jelen per kereteit meghaladja annak a kérdésnek a vizsgálata, hogy készült-e piaci felmérés 2012 óta a felperesi díjszabás meghatározásakor és annak jóváhagyása során.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság részítéletében a jogsértést a keresetben foglalt módon és terjedelemben megállapította és – a gazdagodás megfizetése iránti igény kivételével – alkalmazta a kért objektív jogkövetkezményeket.

A határozattal szemben az alperes élt fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen a részítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatását és a kereset részítélettel elbírált részének elutasítását kérte. Arra a nem várt esetre, amennyiben a másodfokú bíróság az elsőfokú részítélet szerzői jogsértést megállapító részét helybenhagyná, az alperes indítványozta az elsőfokú bíróság részítéletének részben – az adatszolgáltatás módja és gyakorisága tekintetében – történő megváltoztatását és az adatszolgáltatás összeállítására legalább 45 nap engedélyezését.

Hangsúlyozta, hogy a felperes állításával ellentétben, amely szerint a teljes világregpertoárt képviseli az Szjt. 73. § (1) bekezdés e) pontja szerinti vagyoni jogok tekintetében a per során bizonyítást nyert, hogy erről a külföldi előadóművészek jelentős többségének nincs tudomása. Erre vonatkozó egyértelmű angol nyelvű tájékoztatás ugyanis a felperes honlapján nem volt és jelenleg sem elérhető. Mindezek alapján alperesi álláspont szerint a felperes a streaming szolgáltatás során történő felhasználás engedélyezésére nem terjesztheti ki a közös jogkezelése hatályát. Emellett a felperes a be nem lépett tagok esetében nem rendelkezik semmilyen jogkezelési megbízással, emiatt az egyénileg gyakorolható vagyoni jogok esetében a nem tag előadóművészek köthetnek felhasználási szerződést a hangfelvétel-előállítókkal, amely szerződésben kilépési jogukat is átruházhatják a hangfelvétel-előállítókra.

Továbbra is állította az alperes a fellebbezésében, hogy sem a felperes díjszabása, sem a jogdíjának meghatározásához szükséges adatszolgáltatás módja nincs tekintettel a streaming szolgáltatás sajátosságaira. Az alperes zenei katalógusa a perbeli időszakban 30 millió, jelenleg azonban már 40 millió hangfelvételt tartalmaz, amellyel kapcsolatos főbb adatok az alperes rendelkezésére állnak. A magyar előfizetők számára hozzáférhetővé tett hangfelvételek darabszámának havi bontásban való megadása azonban aránytalan terhet róna az alperesre.

Sérelmezte a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte az alperesnek az SZTNH megkeresésére vonatkozó bizonyítási indítványát, az alperes számára nem elfogadható indokokkal. Ezen indítványát az alperes a fellebbezésében továbbra is fenntartotta. Ennek alátámasztásául hangsúlyozta, hogy kizárólag az SZTNH tudná igazolni, hogy 2012 év óta a felperesi díjszabás meghatározásakor és annak jóváhagyása során figyelembe vették-e a streaming szolgáltatás sajátosságait. Fenntartotta az SZTNH megkeresésre adott nyilatkozata tükrében a Szerzői Jogi Szakértő Testület megkeresésére vonatkozó indítványát is.

Továbbra is hangsúlyozta, hogy a felperes által követelt jogdíjak összege meghaladja a streaming szolgáltatók üzleti modellje által vállalható költségeket és annak megfizetése lényegében ellehetetlenítené az alperes magyarországi tevékenységét, továbbá az nem igazodik a nemzetközi zeneiparban fizetett jogdíjakhoz sem. Abban a nem várt esetben, amennyiben az Ítéltábla megállapítaná a szerzői jogsértést, az alperes a fellebbezésében indítványozta a felperes jogdíjkövetelésének mérséklését az alperes által az előadóművészeknek már kifizetett jogdíjakra is tekintettel. Utalt e körben a Kjkt. 58. § (1) bekezdésére és a 2014/26/EU irányelvre, amely szerint a közös jogkezelő szervezet az egyéb online szolgáltatásokra vonatkozó engedélyezési feltételektől eltérő engedélyezési feltételeket állapíthat meg a díjszabásában az olyan új típusú online szolgáltatásra, amely kevesebb mint 3 éve áll az EGT államok fogyasztóinak rendelkezésére.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú részítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a részítéleti döntésével és annak indokaival a Fővárosi Ítéltábla teljes körűen egyetért, azok szükségtelen megisméltése nélkül – elsősorban a fellebbezésben foglaltakra tekintettel – az alábbiakat hangsúlyozza.

A perbeli jogvita lényege abban áll, hogy az alperes által üzemeltetett – hirdetés támogatott – zenei szolgáltatás – az ún. Deezer - tekintetében magyarországi tevékenységét az alperes anélkül kezdte meg, hogy az előadóművészi engedély tárgyában a felperest megkereste volna.

A nem vitás peradatok szerint a Deezer szolgáltatásai több országból is elérhetőek, továbbá az egyes országokba irányuló szolgáltatásokat azonos, Franciaországban székelő vállalkozás nyújtja. A nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. tvr. 19. §-a szerint a szerzői jogokat annak az államnak a joga alapján kell elbírálni, amelynek területén a védelmet igénylik, ezért a Magyarország területén végzett felhasználási cselekmények esetén a magyar jogszabályok az irányadóak. Mindezek alapján a jogvitára helytállóan alkalmazta az elsőfokú bíróság a magyar jog szabályait.

A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala igazolása értelmében a felperes a közös jogkezelő szervezetek nyilvántartásában szerepel, majd a Kjkt. hatályba lépését követően reprezentatív közös jogkezelő szervezetként az előadóművészek előadóművészi teljesítményével kapcsolatos, az Szjt. 73. § (1) bekezdése szerinti vagyoni jogok közös jogkezelésére jogosult. A közös jogkezelésre vonatkozó szabályokat 2016. július 28. napjáig az Szjt., ezt követően pedig a szerzői jogok és a szerzői joghoz kapcsolódó jogok közös kezeléséről szóló 2016. évi XCIII. törvény (Kjkt.) tartalmazza. A felperes tevékenysége kiterjesztett hatályú közös jogkezelés az Szjt. 87. § (1) bekezdése, majd a Kjkt. 17. § (1) bekezdése értelmében.

Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre a felhívott jogszabályi rendelkezések alapján, hogy a felperes perbeli legitimációja fennáll, mert valamennyi érintett jogosult tekintetében közös jogkezelést végez attól függetlenül, hogy honlapján nem tünteti fel valamennyi általa képviselt előadóművész nevét, illetve esetlegesen nem, vagy nem teljes körűen szerepel erre vonatkozó angol nyelvű tájékoztatás.

Helyesen állapította meg azt is, hogy az alperes azzal, hogy a deezer.com oldalon hangfelvételben rögzített előadásokat tesz a nyilvánosság számára hozzáférhetővé, az Szjt. 73. § (1) bekezdés e) pontja szerinti tevékenységet végez, ami az előadóművész rögzített előadásának vezeték útján vagy bármely más eszközzel vagy módon történő olyan nyilvánosság számára hozzáférhetővé tétele, amelynek során a nyilvánosság tagjai a hozzáférés helyét és idejét egyénileg választhatják meg. Az Szjt. 74. §-ának (2) bekezdése értelmében az előadóművészek az ezzel kapcsolatos engedélyezési jogukat közös jogkezelés útján gyakorolják, a felperes pedig ilyen közös jogkezelő szervezet. Az alperes Magyarországon végzett tevékenységéhez tehát a felperes engedélye és a vonatkozó díjszabás szerinti jogdíj megfizetése szükséges. Ezen nem változtat a fellebbezésben felhozott azon érvelés sem, mely szerint az alperes szolgáltatása nem teszi lehetővé az általa hozzáférhetővé tett zeneművekről tartós másolat készítését, továbbá e tekintetben nem vehető figyelembe, hogy az alperes perbeli tevékenysége esetlegesen az előadóművészeknek kedvez-e azzal, hogy lehetővé teszi régebbi hangfelvételeik ismertségének biztosítását és a hangfelvételek korlátlan meghallgatásának lehetőségét. Az alperest az Szjt. 86. §-ának (2) bekezdése és a Kjkt. 8. §-a értelmében a szerzői mű vagy kapcsolódó jogi teljesítmény tekintetében közös jogkezelést végző szervezeten kívül más személynek vagy szervezetnek történő díjfizetés, vagy más személlyel vagy szervezettel való megállapodás nem mentesíti a szerzői jogok és kapcsolódó jogok megsértésének jogkövetkezményei – így a díjfizetési kötelezettség – alól, ezért az alperes sem a hangfelvétel-előállítók, sem az előadóművészek részére fizetett díjak megfizetésével nem mentesül az Szjt. 94. § (1) bekezdése szerinti jogkövetkezmények alól. A jelenlegi, „Opt out” - azaz kilépést engedő – rendszer mellett az alperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy az általa képviselt előadóművészek a magyar jog – az Szjt. 87. §-ának (3) bekezdése, illetve a Kjkt. 18. §-ának (1) bekezdése - szerinti tiltakozó nyilatkozatot tettek a közös jogkezelés alól, ilyet azonban az alperes a perben nem is állított.

Az alperes a perbeli tevékenységére vonatkozóan a felperestől engedélyt nem vitásan nem kért és számára díjat nem fizetett, ezért az elsőfokú bíróság jogsértést megállapító, és – a gazdagodás megtérítése iránti igény kivételével – az objektív jogkövetkezményeket alkalmazó részítéleti rendelkezése megalapozott volt.

A fellebbezésnek a megfizetendő jogdíj mértékére vonatkozó érvelése jelen eljárásban figyelembe nem vehető, mert a jogdíj mértéke tekintetében döntés még nem született, az a folytatódó eljárásban kerül vizsgálatra.

Kis részben – az adatszolgáltatásra biztosított határidő tekintetében – azonban alapos volt az alperes fellebbezése. Megalapozottan hivatkozott arra, hogy a zenei katalógusban kezelt zeneszámok nagy számára tekintettel az adatszolgáltatás teljesítésére az elsőfokú ítéletben megszabott 15 napos teljesítési határidő indokolatlanul rövid, a fellebbezés alapján a másodfokú bíróság annak - a Pp. 217. § (2) bekezdése szerint - felemelésére látott okot.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése értelmében részben megváltoztatta és az adatszolgáltatás teljesítési határidejét 45 napban határozta meg, egyebekben az elsőfokú részítéletet helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperes oldalán a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel megállapított jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú – a részítéleti döntéssel szembeni fellebbezés következtében felmerült - perköltség megfizetésére.

Budapest, 2018. február 15.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

